

Almennir republikanskir fundir

Republikanarar lata danska fólkatingsvalið ganga fram um tingarbeiði

Reika landið runt og agiterað til danskt fólkatingsval

Eru annars spakir og gera lítið um seg á hesum fundum

Úr Fuglafirði hava vit frætt frá almenna fundi republikanska floksins mánakvöldið. Sagt verður úr Fuglafirði at eini 80 fólk vóru á fundi. Republikansku valevnini vóru spök og gjørdi lítið um seg verður sagt.

Uppá spurningin um republikaanski flokkurin vóð at stilla upp til fólkatingsvalið góðtekur ríkisfelagsskapin og heimastýris lógina, fingi fólk onki greitt svar. Petur Reinert, ið svara skuldi hesum spurningi, mól sum hundur um heitan greyt.

Eru týðuliga ávirkaðir

Finnbogi Isaksen tosaði um, hvussu tjóðveldisflokkurin við politikki sínum hevur ávirkað hinar flokkarnar á tingi til at fremja ymisk mál. Jú, givið er at onkur hevur latið seg ávirka, nú hesir menn, ið áður hava verið hart ímóti luttøku í donskum fólkatingsvali, reka landið runt at agitera til danskt fólkatingsval og samstundis forsoma arbeiði teir eru vald'ar at gera á Føroya lögtingi.

Viðari verður sagt úr Fuglafirði, at Erlendur Patursson segði, at øll vápn skulu nýtast. Hann nevndi at fólkatingið við sínum umboðum er eitt vápn, sum kann nýtast. Dróg fram úr søguni um Sigmund og Trónda, at Sigmundur skifti svørð í hond síni. Jú, sanniliga er svørð skift hjá republikanska flokkinum og serstakliga hjá floksformanninum.

Vilja lána atkvøður

Ove Mikkelsen heitti á fólkafloksveljarar og segði, at tjóðveldisflokkurin so ofta hevði lænt fólkaflokknum atkvøður. Bæð nú fólkaflokkurin bera lánið aftur og gjalda rentuna, við at lata tjóðveldisflokkinum nakrar atkvøður til hetta valið.

»Sum best ber til«

Á tingi tyktist tjóðveldisflokkurin in at virka »sum best ber til«. Á tingfund; mikumorgunin kl. 10 var á skránni 1. viðgerð av uppskoti frá Finnboga Isaksen um keyp av olju.

Uppskotsstíllar'n møtti ikki til tingfundin. Partameinn hansara bóðu ikki um orðð og onki uppskot kom fram um, hvat gerast skuldi við hetta uppskot. Onki uppskot um at koyra tað í nakra nevnd, onki uppskot um at beina tað til 2. viðgerð og tiskil fall uppskotið burtur.

SKRIVSTOVUKVINNA

Søkt verður eftir e-ni skrivstovukvinnu til alt fyrfallandi skrivstovuarbeði so sum passan av telefon o.a. Viðkomandi skal helst hava kunneika til maskinskriving og bókhald.

pf Data

Jónas Bronxgøta 27
tlf. 11266

BERT SEYTJAN

Johnsigurd Johannesen týddi eftir Evu Steen

15. PARTUR

— Halló, Manja.
— Halló, Bob.
Bob kom á vitjan seinnapartin, í góðum hýri.

Hon hevði skift, at so var, tá hon hevði hoyrt hann brúkslað. Súkkla hansara stóð uttanfyri.

— Bob, elskar tú meg?
— Jú, mín vinur.

Manja gjørdist ikki sørt bláin av, at hann skuldi viðganga tað, uttan at hon skuldi seia í verk tiltøk til tess. Bob var frálíkur. Sum sól og summer.

Tey kystu hvørt annað.
Bob helt um hana og hevði hana inn at sær. Harðliga.

— Eg gerist betur við teg fyr, hvønn dag, sum gongur.

Manja var framvegis bílsin av framsøgnum hansara.

— Hoyr meg, segði hann. Tað var í gjár, tú var álopín.

Vælsignaða mín, sig mær frá veruligu útsjónd hansara. Tú veit, hvussu hann er. Tað vildi verð til gagns, tí eg saman við vinmonnum mínum kundi jú sett í verk tiltøk.

Manja gav honum undirtøku.

— Hann er umleið 30 ára gamalur. Kraftarmikil. Væl í holdum. Men tað, sum sermerk

ir, er andlitsbragdið, tá hann brosar.

— Tá hann brosar, hvussu skal hatta skiljast?

— Bob! Tað er vist, at tað er brosið, sum eyðkennir hann. Og hví? Jú, Hann brosar altíð, tá hann ikki hevur tað fyr neyðini.

— Í lagi. Eg skal m'nnast til hansara.

— Bob. Tað er nakað, sum eg má siga tær. Hon hevði aðra hondina móti skjúrtu hansara og hann let hana ferðast har. — Pápi hevur sagt mær, at eg verði noydd at verða við í ferðalagi hansara til Jútlands í umleið 14 dagar. Skilir tú.

Hann skal kanna ymist, og hann ber ótta fyr, at okkurt skal henda, um eg verði einsamall.

Bob nikkaði og tóktist skilja vðurskiftini, hóast hann betri hevði hóvað, at hon varð eftir.

— Pápi tín ger beint, Manja. Teir 14 dagarnir, talan er um, fara at vitja okkum seinni.

Ber ongan ótta fyri tí.

— Men Bob. Kann tú vera einsamallur so leingi? Hvat fer tú at taka tær fyr?

— Taka mær fyr? Púrt on-

— Bert biða.

— Men tú skal leika í Hít

House um kveldarnar. Og...

Hvussu við Lis, ælaði hon at spyrja, men í somu løtu trein Winter innar í kamar hennara.

— Eg haldi tað er beint, at tygum hava Manju við tygum til Jútlands, harra Winter, helt Bob.

— Tað fróir meg, at tú sigur so, segði Winter. Vit fara at fáa okkum te. Tú kemur eisini, helt hann fram.

Bob leit at Manju og brosaði. At henni illa hóvaði skilnaðin teirra millum, kom til sjón dar í andlitsbragdi hennara.

Bob beitti merki í hetta og varnaðist samstundis, at okkurt av somu orsök gjørdi seg galdandi á varrum hennara.

— Jú, takk, harra Winter.

Eitt kvöldið seinni í vikuni k'ímaði telefonin í húsum harra Winters.

Tey bæði, hann og Manja, vóru nærum liðug at gera seg út til ferðna í Jútlandi. Winter var í ferð við at lesa ávisar dyr í húsunum, tá hann varð órógv

adur og tók hornið av telefonini.

— Halló! Winter er her.

— Ná, eg skilji, tygum skulu út á ferð, segði ein hánislig

rødd. Tygum hava óivað gjørt tygum út til ferðna, ikki so

Tygum og lida dóttir tygara.

— Nær halda tygum upp at gera okkum ónáðir, spurdi Winter.

— Eg haldi uppát, tá... Røddin flenti. Tygum eru væl vilandi um, nær eg fari at gevast við virksemin mínum. Manja er jú vorðin seytjan ára gomul, ikki so, harra Winter?

— Tygum eru ikki reitsiktað ur, Akrel Tygum eru...

— Ikki minni reitsiktaður enn at eg havi víroing fyrí ung-fólkunum. Eg skuldi bert ringja og ynskja góða ferð. Og annars ynskja til lukku við dóttir tygara.

Tygum kunnu ikki rýma undan lagnu tygara. Winter, ella reittari, lagnu Manju. Hann flenti aftur. — Tað verður eins og eg skrivaði, hana ferðina. Eg skal altíð verða efrir tygum — og tygum vita hvussu.

— Hvussu, meðni?

— Tað er aðru ferð, tygum spyrja so. Tygum hava ringt minni. Eg skal siga tygum, nær eg haldi uppát við virksemin mín um. Tygum hava eina dóttir.

Hon er fógur og fin. Ung, og óvitandi.

Røddin fekk annað tosingarlag:

— Eg haldi uppát, tá dóttir tygara ikki longur er... Tað er eins og tygum skriva um blóm urnar. Tær eru vakrar og fróðar. Tá tær verða hentadar, fólga tær. Tá tær verða hentadar...

Winter rípaði hornið frá sær. Hann var vorðin bleikur og vreiður.

Ein æðr í andliti hansara gjørdist sjónsk. Hann var vorðin ávirkaður.

— Pápi — tað var hann, ikki so, spurdi Manja, ið kom stør-leypandi.

— Ájú, tað var hann. Men nú fara vit. So finnur hann okk

um neyvan. Og vónandi handtekur lögreglan hann. Eg verði noyddur at siga lögregluni frá hesum.

— Pápi! Bilurin er komin.

— Bíða. Eg má ringja til lögregluna.

Eygu hansara ferðaðust á veggnum. Har hekk skammbyrsan. Ikki sum í gomlum døg um, segði onkur við hann.

Men áðrenn hann fór úr arbeiðsrúmi sínum, hevði hann byrsuna niður av veggnum.

Patrónir lógu í skuffuni, undir skriviborðinum. Hann ballaði byrsuna inn og koyrði hana í skjáttuna.

Akre mundi neyvan vera v'itandi um, hvagar leið hansara og Manju gekk. Men kortini

visti hann, at tey skuldu á ferð. Hann var vorðin vitandi um tað av onkrari orsök. Hugsar

sær, at hann kortini var vitandi um, hvagar tey fóru. Winter var ræddur.

Góði Bob!

Vit eru nú komnir til Jútlands. Vit hava tilhald í lítum gistingarhúsi. Mær leingist eftir tær, hóast tað er l'ðin bert ein dagur síðan vit fóru. Vit hava verið langan gongutúr í dag.

Heiðin er fyllt við tónleikamen kortini er hon stórfingin. Vit fáa góðan mat á gistingarhúsum. Øll eru blíð við okkum.

Vit hava gott útsýni. Skriva til mín, góðasti Bob. Sig mær frá, hvussu tú hevur tað. Eg elsk' teg. Elskar tú meg?

Skriva til mín og sig mær tað.

Kærastu heilsur

Tín Manja.

(Framhald)